

A 30868:13

TOMSON'ite - HILDEBRANT'ide SUGUVÕSA

Põhja-Eesti revisjoniraamatute valgustusel

Uurinud ja kokku seadnud Tiido Laur 1926. a.
Elulooliste andm. täiendanud Oskar Tomson 1939

1940.

929.1[5.4]

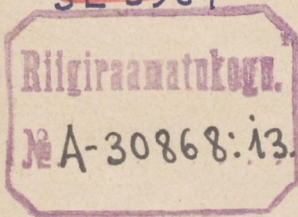
21m

Tomson'ite-Hildebrant'ide
suguvõsa

Põhja-Eesti revisjoniraamatute valgustusel.

Uurinud ja kokku seadnud Tiido Laur 1926. a.
Elulooliste andmetega täiendanud Oskar Tomson 1939. a.

SE 5964



20. - IX - 40.

Vr. O. 25.

Sündides.

1 9 4 0.



Aleksander Thomson,

suguvõsa uuringute innukas toetaja,
pildistatud tema Soomes koolis käies
1906. a.

Aleksander Thomson'ile.

*Kõiki meid katab kord maakamar,
Süleleb sünge kalmusuu avar,
Kuid mees, kellele saabus viimne tund
Magab nüüd pikka surmaund —
Närbund ei aastate koorma all,
Vaid kui taudi ja töö ohvritall.*

*Olles aastaid kadunu tuttav
Möödus aeg nii kiiresti ruttav,
Et tähel' ei pannudki kadunu teeneid,
Ta elutööd suurt, ta sügavaid veeneid.
Alles nüüd meile meenuvad ajad,
Kus talud ja külad said uued rajad,
Siis oli elu täis lootust ja indu,
Siis asus tegevusiha meil rindu.*

*Nüüd on kõik möödas ja luhtunud lootused,
Purunenud kadunu parimad ootused
Maitseda väsitava päevatöö vilja, —
Nüüd aga on see liig hilja.
Puhka rahus suur töömees nüüd,
Kõlab Sulle viimne järelhüüd:
Olgu Sulle kerge puhata mullas,
Sinu poolt jumaldet mustas kullas.*

M. SOOMAN.

S a a t e s õ n a.

Motto: ... muistsepõlve mälestused
kostku meile kustumata!

Me elame, rühime, võitleme ja siis kaome manalasse.

Kalmistul tähistatakse kadunu hauaküngas ristiga. Veel mõni aeg käivad kalmul kadunu lapsed ja harva on seal näha endisi sõpru ning kaugemaid sugulasi: kohendatakse hauda, asetatakse lilli ja näidatakse oma lastelegi paika, kus vanaisa-vanema puhkavad. Ajajooksul kaovad haualt lilled, kalmüküngas vajub maapinnaga tasa, langes rist. Kalmukorraldajad on kas ise hauda varisenud või on nad juhitud elusaatusest rändlinna laia maailma lennanud. Umbrus vaid tundub endisena. Nagu ennegi veeretab kadunule leinaviisi lind oksal ja tuul soosistab mõõdarändajale tundmatut ja nukratoonilist meloodiat. Juhuslikud rändajad, kas vanake kepi najal rahu otsides või armunud noorpaar roosilist tulevikku kujutelles, ei märka tihti, et nende jalgade ees puhkab pikka und muldavarisenud elurändur, kes kord õnnes hõiskas ja hiljem jällegi pisaratega võideldes vaevalist rada pidi edasi komberdama — kõik samaselt kui praegused haulviibijad. Ei midagi uut, kõik jääb samaks, vaid inimesed surevad ja sünnivad, kuid nende saatus on samalaadne.

Kiiresti veereb ajaratas peatamata hetkekski, matab enda alla inimpõlved, kes elasid oma isikupärast elu koos valguse ja varjudega.

Igal inimesel on tung elada. Vähe sellest, ei taheta elada mitte ainult olevikus, vaid ka minevikus ja tulevikus. Kuidas on elanud üksikud rahvad kuni tänapäevani, oleme õppinud koolis. Tunneme üldjoonis kreeklaste, roomlaste, juutide ja teiste vahemere-rahvaste ajalugu, teame eestlaste elu-olu umbkaudselt kuni 2000 aastat tagasi. Kes on aga meie otsekohesed esiisad-emad ja kuidas või kellest meie suguvõsa on arenenud, sellest teame väga vähe.

Juba ammu tekkis minus huvi teada saada lähemaid andmeid möödunud sugupõlvede kohta.

1926. a. avaldasin mina oma sellekohase soovi Harju Maavalitsuse arhivaari Tiido Laur'ile. Tiido Laur lubas selleks oma

lahket kaasabi ja sama aasta oktoobri kuul saingi temalt kaustiku märkmetega, mis oli koostatud Põhja-Eesti revisjoniraamatute andmeil Tomson'ite ja Hildebrantide suguvõsa kohta algusega 1714. a., seega umbes 225 aastalise ajavahemiku kohta.

Tiido Laur puhkab juba maamullas. Avaldan siinkohal kadunule tema tehtud töö eest südamlikku tänu!

Kui Tomsonite suguvõsast keegi veel vanemaid teateid oma suguvõsa kohta tahab saada, see peab Riias olevaist arhiividest neid otsima, sest varajasemad arhiivid on Tallinnast Riiga viidud.

O. Tomson.

Varbolas 1940. a.

Isalt saadud andmed.

Minu isa, Kaarel Mardi p. Tomson, sündis 3. aprillil 1836. a. Märjamaa kihelkonnas Paeküla Margu talus isa Mardi ja ema Leenu kolmanda lapsena. Noorusaastad möödusid isal koos vanaisaga karjas käies. Karjakuninga ametit tuli tol ajal ilma püksata alustada, sest siis alla kümneaastase poisi riietus koosnes ainult pikast takusest maaniulatuvast särgist.

Paekülas ei olnud siis veel kooli, seepärast pole isa päevagi käinud koolis, lugeda oskas ta kaunis hästi, kirjutada — ainult oma nime. Peale karjapoisipõlve järgnes tööpoisi amet kodus ja ajuti tuli isal ka tööpoisina mõisas tööl käia. Mõisnikuks oli tollal Paekülas vigase jalaga Rennenkampf. Kord kevadel aias töötamise ajal kippunud magus uni isale kallale, mis polnud ka ime, sest isa olnud õige agar käima ööseti mõisa jões vähil ja kalal. Oõsise unevõla tasuks heitnudki isa põõsa äärde puhkama. Järsku laksatanud kepichoop vastu tagumikku ja kostnud vihane kärkimine: „Poiss lurjus, mis sina magap, küll sind alles õpetap . . .“ Olukorra kohaselt tulnud siis imekiiresti jalga lasta ja varjavate puude taha kaduda. Veel kaua ja kaugele kostnud vana Rennenkamphi vihane kärkimine, kuna tema see ülesärataja olnudki.

Tollal ei olnud enam pärisorjust, kuid teopäevi tuli mõisale ikkagi teha. Näiteks, tulnud Margu koha eest aasta läbi igal tööpäeval ühel mehel koos tööloomaga mõisas teol käia. Tööpäev alanud päikesetõusuga ja lõppenud päikeseloojanguga. Teolisele antud kaasa nn. „vahelise“ leiba, silku ja soola, joo-giks lähkriga hapupiima või kalja. „Vahelise“ leib valmistati rehtoas rabatud ja ilma tuuleta sõelast läbi lastud rukkiterade jahust küpsetamise teel. Must ja haganane sai sellaselt valmistatud leib, kuivanuna võttis hõlpsasti tuld külge ja põles nagu taela- või turbatükk hõõgudes.

18 aasta vanusena hakkas isa aasta-teomeheks ja käis Margu koha eest mõisas teol. Aganast leiba pole isa söönud, isatalu oli palju jõukam ümberkaudseist tavalisist renditaludest. Silgu ja soolale lisatud alatihti teolise leivakotti pehmemaid palu. Peale isa neljaaastast teolkäiku „ülendatud“ isa mõisa

viinapõletajaks, millist ametit ta 7 aastat pidas. Viinapõletamine toimus siis lihtsate abinõudega. Veel vanana rääkis isa pühade ajal õllekapa juures istudes külapoistele, et ta neile viinagi võiks oma talu köögis pruulida, millist juttu aga külanoored võtsid naljana, kuid mina usun, et see isal siiski oleks õnnestunud.

Vaatamata oma ametile oli isa karsklane. Teistele oli ta küll omavoliliselt viina jaganud nii, et seda tihtipeale ämbritega tassitud ja mille eest ka viinapõletajat vastavalt „meeles peetud“.

Viinapõletaja palk oli tublisti suurem kui teopoisil ja kokkutohju teel kogunes sellest ajajooksul kena summake, millele lisandus veel isalt päritud rahasumma. 29 a. vanuses omas isa 600 rubla raha, mis oli tollal kaunis suur varandus.

Umbes 1865. a. paigu asus isa elama Kullamaa kihelkonda Kasari jõe vasakule kaldale Vanaveski tallu. Tema elust sääl kõnelen pärastpoole kuna alljärgnevas puudutan neid juhtumusi, mis isa jutustusist meelde jäänud esivanemaist.

Kaua aega tagasi olnud Eestimaal suur katk, maa jäänud elanikest tühjaks ja isa esivanemad rännanud Lätimaalt siia, naabritalu peremehe esivanemad tulnud Türgimaalt(?). Mina isiklikult arvan, et see jutt ei pea paika. Lätist võis ju küll asunikke Eestisse tulla, sest Lätimaa on lähedal, aga et keegi Türgist meile oleks elama asunud, on enam kui kahtlane maa kauguse tõttu. Usun oma suguvõsa esivanemad põlvnevat Lõuna-Eestist.

Oma isast ja emast minu isa palju ei armastanud rääkida, küll aga armastas ta jutustada ohrtralt mitmekesiseid lugusid oma vanaisast. Isä käinud vanaisaga koos karjas ja sääl siis vanataat jutustanud palju mõisaorjusest, ööseti rehelkäimisest, viitsa- ja kepihirmust ning isegi „hääst rootsi-ajast“. Vanaisa kannud jalas kitsenahast „kintspükse“ ja pikki, põlviniulatuvaid sukki. Pükstel nõõpide asendajaiks olnud puupõõrad.

Vanaisa kasvatatud sokkusid ja kitsi, nende poksimis- ja turnimishimust, armastas minu isa tihti kõnelda. Peale kõige muu olnud vanaisa ka tubli mesinik pidades õunaaias hulga mesipuid. Tollal korjanud mesilinnud rohkesti mett. Esimesed ja teised mesipered tapetud sügisel väävliga ära ja sealt saadud kõik tünnid-tonnid mett ja meekärgi täis, kolmandad ja neljandad pered, kus mett vähem oli, jäeti ületalve. Kord pidanud vanaisa isegi mesilaste pärast elu jätma ja seda alljärgnevail asjaoludel.

Uhel kevadel, mesilaste pereheidu eel, viinud vanaisa tühja pakkmesipuu metsa kuuse otsa. Paari nädala pärast mesipuid vaatama minnes leiab vanaisa selle mesilasist sumisevat. „Tubli, tubli,“ pomiseb vanataat omaette, „teid ju ma

ootasingi“. Sammub siis koju köie järele, et sellega mesipuu kuuse otsast alla lasta. On vaikne suveõhtu. Vana Jüri nagu karu nõõriots ümber keha, kribib puu otsa ronida. Uleval puuladvas seob ühe nõõriotsa ümber mesipuu ja teise enesele ümber keha ja juhib siis mesipuud okste vahelt allapoole. Järsku raksatab oks mille tagant nõör läbi oli, mesipuu langeb tükk maad allapoole ja tõmbab vanamehe kägarasse oksade vahele kinni, — ei saa ta üles- ega allapoole minna. Viimasel momendil kuulnud juhuslik möödamineja metsateel hädakisa ja aidanud „vana mesikäpa“ maha. Kas ta peale seda veel võõraid mesilasi oli võrgutanud ei teadnud minu isa kahjuks kõnelda. Ka Posti kõrtsis armastanud vanaisa sagedasti istuda. Sügisepoole, kui juba õunad söögikõlblikud või kui mesilastele tublisti väävlisuitsu antud ning mett küllaldaselt võtnud ta tubli „külakosti“ ja sammunud siis salamahti kõrtsi suunas. Kõrtsi jäänud vanaisa tihti terveks nädalaks paigale, vahetanud „magusat“ „kibeda“ vastu ja sobitanud väimeespoegadega kosjakaupa, kuna tal oli kaks tütart. Väga kiitnud vanamees oma minitütart, kes temale vahel kõrtsi leivakoti järgi toonud.

Minu vanaisa Mart sündis 1799. a. ja suri 54 a. vanusena. Vana-vanaisa Jüri sündis 1764. a. ja suri 1845. a., elas seega 81 aastat vanaks.

Kõige kaugem esiisadest, kelle kohta on leida märkmeid arhiivis, on Margu Hindrek, sündinud 1714. ja surnud 1782. ja 1795. a. vahel (siis toimusid revisjonid), tema kohta on Põhja-Eesti revisjoniraamatus järgmine sissekanne:

Anno 1872
(IV revisjon)

Raamatus „Wieck, Kirchspiel Merjamaa“ (arhiivi nr. 8 — IV R) on: „REVISIONI-LISTE NR. 8

Anno 1782, den 10. April der Guter Paeküll (Kirchspiel Mariama)“, mille omanik siis oli Benedict Gottlieb Haken (rahva arv vallas + mõisas: 128 meester., 107 naister.).

Dorf Paeküll	Leht 124. Alter
Marko Indrik	68
Weib Anno	59
Mark — dessen Sohn	35
Weib Lieso	25
Jurri — Sohn	18
Mari — Tochter	14
Anno — Tochter	10

Nagu siit näha, ei olnud Marko (Margu) Indrekul veel perekonnanime. Tema vanim poeg Mark ei pärinud vist oma isatalu seepärast, et temal puudusid meessoost järeltulijad. Margu talu peremeheks sai järgmine vend Jüri, kes 1782. a. oli 18 aastat vana. 1834. a. rahvalugemisel tarvitatakse juba perekonnanimesid, Margu Jüri on nimetatud:

Jürri Hindrichsohn T o m m s o n n.

Margu Jüril oli 3 poega: Mart, Kaarel ja Jüri. Vanim poeg Mart sai isatalu peremeheks, kuna nooremad Kaarel ja Jüri kodumaalt 1833. a. ära põgenesid ja seda järgnevail põhjusil: On ju üldiselt teada, et sellal kui põgenemine toimus, andis mõis oma äranägemise järgi valla meesisikute seast nekruteid. Kes mõisniku meelepärast, neid noormehi pandi mõisa poolt taluperemeesteks ja mõisa ametmeesteks. Peremehi ega mõisaametnikke soldatiks ei võetud. Kes aga kuidagi mõisaga vaenujalal seisis, neid mõisnik ei pannud peremeesteks ega võtnud ka teenistusse mõisa — vaid andis soldatiks.

Noormehed Kaarel ja Jüri saanud aga kuidagi haisu ninna, et mõisast tullakse neid nekrutiks võtma. Arvestades seda, et seetõttu terve elu kaotsi läheb (kroonuteenistus kestis tollal 25 a.), otsustati kiires korras põgeneda Rootsi. Arvatavasti oli isa neile kõnelnud „hääst rootsi ajast“. Alul põgenenud noormehed metsade ja kõrvaliste teede kaudu Haapsallu lootes seal leida laeva, mis nad Rootsi viiks. Sobivat laeva pole leidunud ja seepärast tulnud meestel seitse öödpäeva sadama läheduses sealaudas varjul olla. Viimaks leidunud laev, mis neid Soome viinud. Soomest mindud jalgsi ümber lahe Rootsi, kus vennad 12 aastat põgenikena elanud. Sääl võtsid nad ka uue rootsipärase perekonnanime Hildebrandt ja seda nime kannavad nende järeltulijad tänapäevalgi. Viimaks läinud aga koduigatsus nii suureks, et otsustatud kodumaale tagasi rännata, sest soldatisemineku hirmu polnud enam tarvis vanaduse tõttu karta. Kodusõit otsustatud teostada uiskudel üle jää. Kaarlile, kes ees sõitis, lõppes kojusõit õnnetult — ta kukkus jääprakku ja uppus, vanem vend Jüri aga jõudis õnnelikult kodumaale tagasi. Selle tagasituleja Jüri Tomson'i kohta on arhiivi dokumentides järgmine sissekanne: „Jüri Tomson-Hildebrandt — 1833. a. põgenes ära, kuid tuli hiljem tagasi koju. 1845. a. läks Injusse Viru-Jakobi kihelkonda ja hiljem Arusse samasse kihelkonda. 1857. a. tuli Märjamaa kihelkonda Mõisamaa valda Aadu talu peremeheks“. Seal hüütud teda kuni surmani Rootsi-Jüriks.

Nagu eelpool märgitud, asus minu isa 1865. a. pärisperemehena Kullamaa kihelkonda elama. Ostis Kasari jõe äärest Vanaveski poole kohta, mille suurus oli 27 tiinu. Värske pere-

mehe esimeseks mureks oli perenaise majja toomine. Isa kosis naiseks Martna kihelkonnast Reudest Kiisa-Kõrtsu Tõnise ja Anne tütre Liisu. Vanaveski talul puudusid kahed hooned ja noorpaar asus elama Vanaveski talu sauna koos äia ja ämmaga. Sääl koos elades oli äial ja ämmal veel üks tütar, kuna nad olid mõlemad alles võrdlemisi noored inimesed, surid aga peatselt üksteise järel ära. Nende noorima tütre Viuu võttis naabruses asuv Nuudi talu peremees Jüri endale kasvandikuks.

Vanaveski talus sündis minu vanematel 7 last. Neist vanim — Jüri suri õige noorelt. Tütar Tiina sündis 1866. a., tütar Juuli 1870. a., poeg Kaarel 1873. a., poeg Gustav 1877. a., poeg Oskar 1880. a. ja poeg Aleksander 1884. a.

Minu isa ja ema olid väga töökad ja kokkuhoidlikud inimesed. Isa pidi ehitusiks vajaliku metsamaterjali kuni 40—50 km tagant kohale vedama, polnud ju kuigi mugav teise toataga asuvas saunas elada. Metsamaterjali koorma kojuveoks kulus kaks öödpäeva. On mõistetav, et nois tingimuses ei suudetud ehitisi paari aasta jooksul püstitada, vaid kulus ennem rida aastaid kui vajalik materjal oli muretsetud. Ka kivid tulid kaugelt vedada, kivikoorma kojuveoks kulus päev. Alles peale 7 aasta möödumist suutis isa uue maja üles ehitada, kuid tegi seda ebasobivale kohale ja nii tuli hooned 25 aastat hiljem uuele kohale, päris jõe kaldale ehitada.

Alatise materjalide muretsemisega töötades möödusid isal peremehe aastad talvel. Ema hoolitsedes riidetuse eest ja talitades loomi ei saanud öösel ega päeval rahu. Juba hommikul kella kahe ajal vurises vokk ja nobedad näpud kitkusid lina-koonlas kiudhaaval linu, mis kadusid vokiturku ja töötulemusena ilmus kevadel murule pleekima pikki riidekangaid. Palju, väga palju ringe pidi tegema vokitatas selleks, et valmiks küllaldaselt villast ja linast riiet. Meie lapsed tahtsime kõik kuuekesi kehakatet ja jalavarje. Eriti meie, poisid neljakesi olime agarad kulutama püksipõlvi ja -tagumikke. Kevadel anti meile sinisejutilised takused suvepüksid, kuid sügiseks oli neist vaid narmendavad kaltsud järgi.

Vanemate sooviks oli anda lastele võimaluse piires hapidust. Peale vallakooli lõpetamist pandi meid kõiki võimalustmööda edasi õppima. Ei olnud see vanemaile kerge. Neil endil kodus tuli vähesega leppida, — pehmemad palad ja paremad hilbud jagati lastele.

Tütar Tiina läks naabri peremehe Jaan Voolmannile mehele, kasvatas üles kaks poega — Johannes'e ja Hans'u. Tütar Juuli abiellus Kaarel Kilteriga Reudest ja kasvatas üles tütre Meeta. Vanim poeg Kaarel päris isatalu ja jäi sinna peremeheks, temal oli kolm last, tütreid Helmi ja Berta ning poeg Karl. Poeg

Gustav asus Tallinna elama ja temal on 5 last: tütred Leida, Hilda ja Lydia ning pojad Paul ja Johannes. Poeg Oskar hakkas Varbola vallas kooliõpetajaks, hiljem talupidajaks ja kohaliku tarvitajate ühisuse ärijuhiks, tema kasvas üles 5 last, pojad Paul, Erich ja Edgar ning tütred Salme ja Hilja. Noorim vend Aleksander õppis Soomes põllutöökoolis põllumajandust, oli hiljem Vanemaal mõisavalitsejaks, siis Peterburi põllumeeste seltsi juures instruktoriks kuni 1914. a. sügiseni, sealt läks maailmasõtta, millest kuni Kerenski valitsuseni võttis osa. Nähes, et kord sõjaväes laostunud, tuli ta omavoliliselt Galiitsiast kodumaale ja asus minu juurde Pajaka koolimajasse elama. Peale sakslaste lahkumist astus Eesti Vabariigi teenistusse Rakverre riigimaade ülemana. Sellel ametkohal teenis ta kümme aastat. Vahepeal oli ta endale Rakvere linna lähedalt „Vallimäe“ talu ostnud, kus ta ka oma maise elutee lõpetas. Juba teenistuses Vene sõjaväes oli ta tervis saanud kannatada, ka polnud teenistus Eesti Vabariigi algpäevil kerge: puudusid seadused ja juhtnõõrid maakorralduse alal. Venna Aleksandri ametisse astudes öeldud: Tööta seni oma parema äratundmise järgi kui tõsine isamaapoeg kunagi, kuni jõuame ametikohased seadused ja juhtnõõrid luua.

Mõisu jagades, talusid rajades ja kirjavahetust korraldades oli vaja ööd-päevad töötada. Nii tuli eelmise päeva töid lõpetada öösiti ja varahommikul, kui teistele inimestele koitis juba uus päev.

Maailmasõda ja kurnav töö põhjustasid tublile töömehele tiisikuse, surusid ta haigevoodisse ning 22. veebruaril 1932. a. kustus elu. Mees, kes armastusega kodumaa pinda oli õigluse põhimõttel jaganud, sängitati mõni päev hiljem Kullamaa surnuaiale oma isa-ema kõrvale jäädavale puhkusele.

Oma surivoodil tegi kadunu minule korralduse meie suguvõsa ajalugu uurida ja trükituna jäädvustada, mida käesolevaga võimaluse piires olen teinud.

Palun lugupeetavaid omakseid minu poolt esitatud andmete üldjoonelisust vabandada. Julgen siiski loota, et olen käesolevaga mõnda üles tähendanud, mis muidu vast jäädavalt oleks unustuse hõlma vajunud.

Soovin, et kõigil sugulasil jatkuks huvi käesolevaid andmeid aluseks võttes edasi kujundada põlvenemisredelit, mis oleks aluseks mineviku mälestusile esivanemaist.

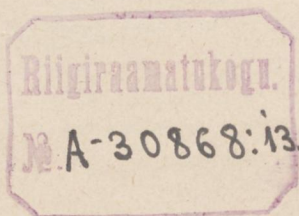


Matmisaik Kullamaa surnuaial.

SHIPS POS A

Sisu:

1. A. Thomsonile	3
2. Saatesõna	5
3. Isalt saadud andmed	7
4. Põlvenemisredel	17



"M a r g o H i n d r e k"
 "Margu nr. 3 talu peremees Paeküla ja ko-
 gukonnas, Märjamaa kihelkonnas, Läänemaal"

L e o
*1723

"Margo Jurry"
T o m s o n
isa talu peremees
*1764 + 1845

M a i
isa juures
* 1768

A n o
isa juures
* 1772

M a r k
isa juures
* 1747

L i i s o
läks Sõtkk.
u. rehele *1750

M a r i
isa juures
* 1791

A n o
isa juures
*1793

A n n
isa juures
*1794

A n n
isa juures
* 1797

T i i o
isa juures
*1798...

Mart T.
isa talu
peremees
* 1799

Jüri Tomson -
Hildebrandt
vaata Märkus: 1, 2, 3 *1904

A n n
pärit Sõtküllast
* 1769

Karl,
1833a. põe-
teadm. kuhu
* 1801

M a i
isa juures
* 1808

T i i n a
isa juures
-

L e a n o
*1807

K a l
* 1828

J ü r i
T.
isa j.
*1830

A n n
T.
isa j.
* 1833

K a r i
T.
isa j.
* 1836

J o o s e f
T.
isa j.
* 1842

M a r t
T.
isa j.
* 1845

T i i n a
T.
isa j.
* 1849

Georg-
Oskar T.
isa j.
* 1852

Adolph-
Friedr.
T. isa j.
* 1854

Karl-Joh.
T. isa j.
* 1854

A n n
T.
isa j.
* 1850

kaksikud

L i i s u
*

J ü r i
T.
suri noo-
relt

T i i n a
T.
* 1866

J u u l i
T.
* 1870

K a a r e l
T.
* 1873

G u s t a v
T.
* 1877

O s k a r
T.
* 1880

A l e k -
s a n d e r
T.
* 1884

Märkus: 1.1833.a. põgenes ära, kuid tuli hiljem koju tagasi
 2.1845 läks V. Jakobi kih. Injusse, hiljem sama kih. Arusse
 3.1857.a. tuli Märjamaa kih. Mõisamaa külla "Ado" talu perem. *1804

A30.868:13

EESTI RAHVUSRAAMATUKOGU



1 0100 00150916 1